

кона, затваряхъ се въ стаята и минута не си давахъ почивка.

Единъ день дѣдо стоеше въ стаята си и азъ отъ вѣнъ почнахъ да свиря една малка пѣсенъ. Забѣлѣзахъ какъ дѣдо трепна и силно се влупа въ моето свирене. Като свършихъ, той се затече къмъ мене.

— Кой свирѣше сега?

— Азъ, дѣдо!

— Ти лъжешъ, малкий дяволо! Я свиря да видя!

Когато изсвирихъ пѣсенъта, дѣдо заплака отъ радостъ, прѣгърна ме и каза:

— Ахъ, дѣте мое, ти ще надминешъ скоро дѣда си—стария музикантъ!...

Думитъ на дѣда му се сбжднали. Томсонъ станалъ знаменитъ цигуларъ.

Сладкъ сънь.

Лежи синигерчето въ топлото си гнѣздо. Меката перошинка що застила леглото му, дебелия покривъ надъ него, добръ го пазятъ отъ зимния студъ.

Снѣгътъ покрилъ всичко: и дървета и полета, всички облѣчени съ дебела снѣжна покривка. Тънъкъ студентъ вѣтрецъ щипи по лицата, пронизва до коститѣ....

Заспива синигерчето—дълбоко заспива. . . . Сладкъ сънь онася неговата душа.

Сънува хубавия лѣтенъ день.... кацнало съ